

3. Моргулець О.Б. Менеджмент у сфері послуг: навч.пос. – К.: Центр учбової літератури, 2012. - 384 с.
4. Томпсон А.А., Стрикленд А. Дж. Стратегический менеджмент. Искусство разработки и реализации стратегии: учебник для вузов / Пер. с англ. под ред. Л.Г.Зайцева, М.И. Соколовой. – М.: Банки и биржи, ЮНИТИ, 1998. – 576 с.

Боронюк Ірина Миколаївна,

студентка навчально-наукового інституту бізнесу і фінансів спеціальності 8.03060101 «Менеджмент організацій і адміністрування» (за видами економічної діяльності) Подільського державного аграрно-технічного університету, м. Кам'янець-Подільський
Науковий керівник: д.е.н., в.о.професора Чикуркова А.Д.

УПРАВЛІННЯ ПІДПРИЄМСТВОМ В УМОВАХ СТРАТЕГІЧНИХ ЗМІН

Ефективність систем управління підприємствами в сучасних умовах тісно пов'язана зі зміною стратегічних орієнтирів їх діяльності, необхідністю забезпечення сталого і довгострокового розвитку, що є досить складною проблемою. За сучасних нестабільних внутрішніх та зовнішніх умов підприємницької діяльності зростає необхідність орієнтації фірми на стратегічне управління. Здатність до стратегічного управління підприємством визначається вмінням оцінити ситуацію, розробити стратегію, та впровадити її у практичну діяльність. Однак досі тривають дискусії щодо теоретичного базису стратегічного управління підприємством. Тому метою написання наукової статті є узагальнення теоретичних підходів до визначення сутності стратегічного управління підприємством.

Стратегічне управління – це процес розробки стратегій і управління організацією для успішної її реалізації. Його задача полягає в тому, щоб забезпечити взаємозв'язок місії з основними цілями організації в умовах

змінного економічного середовища. Стратегічне управління підприємством зводиться до управління його фінансовими, матеріальними, трудовими й інформаційними ресурсами протягом певного інтервалу часу. Стратегічне управління в кожен певний момент фіксує, що компанія має робити в сьогоденні, щоб досягти бажаної мети в майбутньому, виходячи, при цьому, з того, що оточення й умови життя компанії будуть змінюватися, тобто при стратегічному управлінні ніби здійснюється погляд з майбутнього в сьогодення. Нині, коли триває структурна криза в економіці України, цей інтервал не може перевищувати 3-5 років.

Також зазначимо, що стратегічне управління являє собою процес, за допомогою якого менеджери здійснюють довгострокове керівництво організацією, визначають специфічні цілі діяльності, розроблюють стратегії для досягнення цих цілей, враховуючи всі умови, а також забезпечують виконання розроблених відповідних планів, які постійно змінюються [2].

Отже, основним об'єктом стратегічного управління є персонал, який являє собою одну з визначних характеристик населення як виробника матеріальних і духовних благ і включає сукупність різних якостей людини, які необхідно розглядати як стратегічний ресурс підприємства.

Дослідження показали, що стратегічне управління базується на обґрунтуванні місії підприємства, формуванні його цілей та організаційної стратегії. Розроблена стратегія управління узгоджується на функціональному рівні розвитку підприємства, а реалізується як діяльність персоналу управління у сфері внутрішньо організаційного управління і міжорганізаційних відносин у формі кадрової політики (рис.1)

На думку А. Кібанова, стратегічне управління персоналом – це управління формуванням конкурентноздатного трудового потенціалу організації з врахуванням існуючих і майбутніх змін в її зовнішньому і внутрішньому середовищі, що дозволяє організації виживати, розвиватися і досягати своїх цілей у довгостроковій перспективі. Ціль стратегічного управління – забезпечити скоординоване і адекватне стану зовнішньому і

внутрішньому середовищу формування трудового потенціалу організації у розрахунку на передбачений тривалий період [3].



Рис. 1. Місце стратегічного управління персоналом у стратегічному управлінні підприємством

Таким чином, економічна сутність стратегічного управління передбачає низку змін, які мають радикальний характер, стосуються трансформації мислення керівників, переорієнтації підприємства на стратегічні переваги. Підкреслюючи актуальність питання управління стратегічними змінами, слід визнати, що зміни – це єдине, що в організації залишається незмінним. В умовах ринку, зміни є невід'ємною частиною сучасного управління, вони є своєрідним інструментом підвищення ефективності та забезпечення конкурентоспроможності.

Список використаної джерел

1. Пастухова В. Розвиток теорії та практики стратегічного управління в Україні / В. Пастухова // Вісник КНЕУ. – 2006. – №2. – С. 10-15.

2. Шемаєва Л. Г. Категорійний апарат управління стратегічною взаємодією підприємства та суб'єктів зовнішнього середовища / Л. Г. Шемаєва // Проблеми науки. – 2007. – №7. – С. 39-46.
3. Чикуркова А. Д. Система стратегічного управління персоналом суб'єктів господарювання в аграрному секторі економіки :Монографія / А. Д. Чикуркова. – Кам'янець-Подільський : Видавець ПП Зловейко Д.Г., 2012. – 456 с.

Ващенко Д.В.,

студентка навчально-наукового інституту бізнесу і фінансів спеціальності 6.030601 «Менеджмент» Подільського державного аграрно-технічного університету, м. Кам'янець-Подільський
Науковий керівник: асистент Новіцька Л.Є.

ВПРОВАДЖЕННЯ ЕЛЕМЕНТІВ ЯПОНСЬКОГО МЕНЕДЖМЕНТУ В УКРАЇНІ

Україні зараз життєво необхідний прорив в економіці. Нам потрібно буквально створити “українське економічне диво”. Щоб бути здатними конкурувати і впевнено перемагати на світовому ринку. Щоб стати не тільки сильною, але і багатою країною, тому необхідно вивчати і наслідувати досвід тих країн, які є лідерами на світовому ринку, серед яких особливо можна виділити Японію та її систему менеджменту.

Японський менеджмент вивчають і наслідують не лише в країнах Азії, а й Америки та Європи. Причиною є швидка відбудова та динамічний розвиток економіки Японії після Другої світової війни, вихід на передові економічні позиції в світі. Динамічний її розвиток завдячує застосуванню специфічної системи менеджменту. Англійський політолог Е. Мортимер, не без підстав, писав: “Якщо XVIII ст. було сторіччям французьким, XIX - англійським, а XX - американським, то чи не стане XXI ст. сторіччям японським?” Учені з різних